

SLOVENKA

Glasilo slovenskega ženstva

Št. 21.

V Trstu 9. oktobra 1897.

Letnik I.

Skozi vas

Skozi vas sem tiho spela,
Ko se zgrinjala je noč,
Čula sem molitve, vzdihne
Iz ubornih, kmetjskih koč.

In pri okencih uzrla
Sem obraz trpina mnog,
Zrla siromašnih, lačnih,
Zmučenih ljudij sem krog.

Vender so Boga hvalili,
Da živeti jim je dal,
In prosili, da bi dneva
Novega jim spet poslal.

Nad vasjo pa so blestela
Grajske hiše okna vsa,
Tam so jedli in praznili
Zlate kupice do dna.

In ko vaški revež vzdihal
V noč je iz srca globin,
V gradu se pojil z veseljem
Celo noč je bogatin.

Kristina.

Prva sreča

Slike po naravi — Ruski spisala M. Krestovska, po izvirniku po slov. Adolf Pahar.

(Dalje).

VIII.

Pohišstvo, obóji (tapeti), zagrinjala, vse je bilo posuto z onimi rudečimi cvetovi, katere je Zina najprej opazila in vse je nekako blestelo od svežesti. Zdelo se je, da so vso to malo sobico z nizkim stropom in široko belo pečjo v kotu naredili še-le včeraj.

— Zdaj sem v Jablanah! — rekla si je Zina in se zopet nehoté zamislila.

Da, zdaj se bo na vselej, vsak dan, vse življenje vzbujala v teh Jablanah, o katerih prej ničesa ni vedela.

Spomnila se je, kako se ji je včeraj zvečer stožilo in kako je joala, ko je pribežala sem.

In zopet ji je prihajalo nekako tožno in strašno, a samo malo; no solnce je tako jarko oblivalo vso to sobico, osuto s cvetjem, in pod oknom so tako glasno kodákale kure, da ni mogla ni plakati, ni misliti očem žalostnem.

Rada bi bila kar hitro vse ogledala in nevoljna je bila zdaj, da včeraj ničesar ni prav videla.

Najprej je skočila iz postelje in odprla okno. Prav pod oknom se je razprostiral vrt, ves oblit od solnca in iz vsakega njegovega grma so se glasili celi ptičji zbori.

— Ah, kako krasno! — vzkliknila je Zina, nagibáje se ven in gledaje doli.

Dom je stal na višini in za vrtom se je širilo polje, svetlo zeleno od mladega žita. „Ne — mislila je Zina ter radostno nastavljala lahnemu vetru svoje, še od spanja vroče lice, — tu je vse krasno! In zakaj mi je včeraj postalo tako otožno? Povsem prijetno je tu! Vrt je izboren, sobica najina je prelestna, kako krasna. In bezga je toliko! Ah, krasno! Belega in lilovega...“ Nekdo je potrkal na duri.

— Hčerka, si se li vzbudila? — slišal se je glas tete Lize.

— Vstopite, teta, vstopite! — kriknila je Zina, hité nazaj v posteljo.

— E, vedno se še obotavljaš, púžicka! — rekla je teta Liza vstopivša. — Oh, ti, lenobica! Osma bode skoro in še nisi vstala. Vstani, vstani hitro! Soproj je že ob petih vstal, vse selo je že obletel!

In kakor malo dete je pohlopala Zina sè svojo široko veliko roko.

— Ah, teta, jaz sem tako vesela! — dejala je Zina, objemaje jo.

Sama ni vedela, zakaj se je prav za prav radovala,